

LIBRIS

We know
books

Redactor: Laura Nicolescu

Tehnoredactor: Ameluța Vișan

Coperta: Monica Balaban

Imagine copertă generată cu AI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CASSIA, GABRIELLE

Doar ani de iubire : roman / Gabrielle Cassia. - București : Cișmigiu

Books, 2026

ISBN 978-606-28-2252-1

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062822521

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2026 Gabrielle Cassia

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357

comenzi@editurauniversitara.ro

www.editurauniversitara.ro

Gabrielle Cassia

DOAR ANI DE IUBIRE

CİȘMIGIU
BOOKS

Am trăit ani de iubire.

Nu fără rupturi.

Nu fără umbre.

Dar ani adevărați.

Și dacă ar fi să spun ceva, la final, ar fi doar atât:

**Mai bine să fi iubit și să fi pierdut,
decât să nu fi iubit niciodată.**

Aceasta nu este o concluzie. Este o recunoștință.

Pentru viață.

Pentru iubire.

Pentru mine.

Nu este povestea unei femei perfecte. Este povestea unei femei care a iubit. Și dacă există un sens în tot ce am trăit, atunci acesta este: *nu anii contează, ci ce ai pus în ei. Iar eu am pus iubire.*

Unele iubiri nu se termină. Se transformă. În felul în care privești lumea, în liniștea cu care accepți ceea ce nu poți schimba, în curajul de a trăi mai departe fără să uiți. Geea nu a pierdut nimic. A purtat amândouă iubirile cu adevăr.

Iubirea nu a dispărut niciodată din viața ei. Doar și-a schimbat forma. Și, în această schimbare, a găsit liniștea. Nu perfectă, dar suficientă pentru a merge mai departe. Și poate că asta este tot ce contează: *nu cât de mult iubim, ci cât de adevărați rămânem după.*

CUPRINS

Prolog	5
O viață fără dragoste este ca un veac fără soare	7
Costas și trandafirul	10
Prima noapte	15
De ce această iubire trebuie spusă	23
Anotimpul în care inima a învățat să bată altfel	26
Fericirea se naște în tăcere	33
Diferențele care nu dor	37
Parisul simfonia iubirii	40
Secretul Geei	45
Ritmuri care nu se mai potrivesc	49
Vinovăție și generozitate	52
Diagnosticul	56
Anii luptei	63
Libertatea de a iubi	66
Nebunia iubirii	68
Două iubiri, un singur suflet	70
Geea și anii ei	72
Distanța care începe din interior	76

O aventură care devine destin.....	80
Umbre, doar umbre.....	82
Nimic nu ne desparte.....	84
Ultima clipă cu Costas	86
Anii de după.....	91
Viața rămasă în urmă.....	95
Geea învață să supraviețuiască iubirii.....	98
Limba arabă cheia care a deschis suflete.....	102
Ilahat al-Ard – Zeița pământului	106
Întâlnirea din Tunisia.....	109
Tunisia – reîntâlnirea	112
Tahir – martorul.....	113
Tahir, firul de speranță	114
Lumină de după amiază.....	116
Tahir și iubirea ascunsă	121
Mărturisirea.....	128
Tunisia nu era o fugă	140
Plimbarea prin Tunis și destăinuirea lui Tahir	146
Tahir și Geea.....	150
Viața nu îmi ceruse niciodată să renunț la iubire	154
Epilog	156

Motto:

*Când vei citi și vei simți, pentru o clipă,
că tu ești Gee... atunci am ajuns la inima ta*

PROLOG

Unele iubiri nu încep atunci când două priviri se întâlnesc. Încep mai târziu, când viața te obligă să înțelegi cât de fragil este tot ceea ce credeai sigur.

Povestea pe care o scriu nu este una inventată. Este trăită. O poveste întinsă pe ani, pe tăceri și pe regrete, pe lumină și pe pierdere.

Am purtat-o mult timp în mine fără să îndrăznesc să o aștern pe hârtie. Poate din teamă. Poate din respect. Poate pentru că adevărul, odată spus, devine ireversibil.

Am iubit un bărbat care m-a învățat să privesc lumea cu luciditate și curaj. Costas avea mintea unui om care construia idei solide, dar inima lui știa să iubească fără zgomot. Lângă el am învățat ce înseamnă siguranța unei iubiri care pare de neclintit.

Apoi viața a făcut ceea ce face întotdeauna: a schimbat totul. Boala a intrat în viața noastră fără să ceară permisiune. Anii care au urmat au fost ani de luptă, de speranță, de oboseală și de o iubire care nu s-a retras niciodată.

În acei ani l-am cunoscut pe Tahir. Era chirurgical care l-a operat și tratat pe Costas. Un om discret, atent, care vorbea puțin și asculta mult. Atunci nu știam că viața pregătea deja un alt capitol. Pentru că uneori iubirea nu vine o singură dată în viață.

Uneori vine din nou, într-un alt timp, atunci când crezi că inima ta nu mai are loc pentru nimic.

Aceasta nu este doar povestea unei iubiri. Este povestea unei femei care a învățat că iubirea nu se pierde atunci când cineva pleacă.

Ea rămâne. Se transformă. Și uneori revine, sub o altă formă, atunci când viața decide că ești pregătit să o primești din nou.

O VIAȚĂ FĂRĂ DRAGOSTE ESTE CA UN VEAC FĂRĂ SOARE

Lumea este plină de povești de iubire. Unele sunt fericite, altele dureroase, iar multe rămân nespuse. Cel mai adesea, poveștile adevărate nu sunt însă cele perfecte; ele sunt acelea care ne schimbă viața pentru totdeauna.

Aceasta este povestea mea. Nu este o poveste simplă. Este povestea a două iubiri trăite în aceeași viață, în două timpuri diferite. Iubiri care nu se exclud, ci se oglindesc una în cealaltă, fiecare cu adevărul ei.

Mult timp am crezut că o inimă poate iubi o singură dată cu adevărat. Viața mi-a arătat că iubirea nu ascultă de reguli. Uneori, o inimă are loc pentru mai mult decât o singură lumină.

Mi-am trăit viața, mi-am urmat fericirea și am trecut peste ziduri, mi-au crescut aripi și am zburat. Viața mea a fost despre încercare, despre curajul de a face lucruri fără să aștepti un rezultat garantat. Fiecare zi a fost o călătorie, o descoperire, o redefinire a ceea ce sunt.

M-am simțit de multe ori prizonieră în propria viață, ca și cum fiecare alegere era dictată de circumstanțe și nu de dorințele mele reale. Uneori, libertatea înseamnă să ai curajul să îți rescrii povestea și

să lași în urmă zidurile invizibile pe care ți le-ai construit singură.

Cu fiecare zi am înțeles că trebuie să îmi revendic propria identitate, să descopăr cine sunt dincolo de frici și de așteptările altora.

Scrisul este nava mea. Prin el zbor prin propria inimă. Este refugiu, este magie și, mai ales, este prietenul tăcut care nu mă judecă. În paginile nescrise ale vieții mele mă pierd și mă regăsesc, liberă, dar întrebându-mă uneori dacă sunt cu adevărat fericită.

Îmi pun întrebări la care nu găsesc mereu răspuns. Dar știi că drumul spre libertate începe cu o singură decizie: aceea de a trăi autentic.

M-am simțit mereu diferită. Singuratică, dar nu tristă. Poate retrasă, dar cu mintea și inima pline de visuri. Această singurătate mi-a dat timp să caut adevărul și să îmi păstrez curiozitatea intactă.

Nu a fost doar o schimbare în viața mea, ci doar o dezvăluire. O poveste pe care mult timp am fost în stare doar să mi-o imaginez, fără să îndrăznesc să o spun.

Oare am depășit etapa fricii? Pot să scriu despre ceea ce sunt? Despre ceea ce am fost? Da. Cu siguranță pot.

Am fost și voi rămâne îndrăgostită de viață, de natură, de flori, de Soare, de lumina și căldura fiecărei zile. Așa cum am fost toată viața îndrăgostită de tine.

Unde ești acum? În ce lume ascunsă ochilor mei și departe de înțelegerea mea?

Nu voi putea răspunde niciodată. Dar îmi voi imagina.

Noiembrie, 1984.

A doua mare iubire sau prima? Nici eu nu știu.

V-am iubit pe amândoi – poate în același timp, poate în timpuri diferite.

V-am adorat pe fiecare. Este oare posibil? Da. Cu siguranță este.

Când nu dorm, mă gândesc la tine. Iar când dorm... tot la tine mă gândesc.

COSTAS ȘI TRANDAFIRUL

Costas nu părea calm. Părea sigur.

Stătea în picioare, într-o sală aglomerată, explicând ceva cu o energie care umplea spațiul. Nu ridica vocea. Nu gesticula excesiv. Dar când vorbea, oamenii ascultau.

Geea l-a privit atunci pentru prima dată.

Nu a fost iubire la primă vedere. A fost admirație.

Și admirația a crescut.

Nu își amintește exact ce spunea. Nici nu conta. Nu cuvintele au rămas, ci felul în care le rostea. Claritatea. Siguranța. Liniștea cu care făcea lucrurile complicate să pară simple.

În jurul lui era zgomot. În el, ordine.

Geea nu s-a apropiat imediat. Nu era genul care să se lase atras fără să înțeleagă. L-a privit de la distanță, cu acea atenție tăcută care nu cere, dar observă tot.

Știa deja că este diferit.

Costas nu încerca să impresioneze. Și tocmai de aceea impresiona.

Avea o formă de prezență rară, aceea în care nu simți nevoia să demonstrezi nimic. Oamenii nu îl urmăreau pentru că ridica vocea, ci pentru că aveau încredere în ceea ce spune.

Geea nu era fascinată de el ca de un bărbat. Era fascinată de felul în care era.

S-au apropiat fără să își dea seama.

Nu a existat un moment clar în care totul să înceapă. Nu a fost o decizie. Nu a fost o intenție. A fost o alunecare lentă, naturală, în prezența celuiilalt.

Vorbeau.

Apoi vorbeau mai mult.

Și, fără să observe, începuseră deja să fie doi.

— Costas nu o privea ca pe o femeie care trebuie cucerită. O privea ca pe un om care trebuie înțeles.

Iar pentru Geea, asta a fost începutul.

Amfiteatrul era plin. Studenții vorbeau între ei, râdeau, își ocupau locurile în grabă. Era agitația obișnuită de dinaintea unui curs, nimic care să anunțe că ziua aceea urma să devină una dintre cele mai importante din viața Geei.

Ea stătea undeva la mijloc, sprijinită ușor de spătarul scaunului, privind în față. Costas explica. Avea un fel al lui de a vorbi — clar, sigur, fără să ridice vocea. Nu încerca să impresioneze, dar o făcea fără efort. Tinerii îl ascultau.

Geea îl privea cu atenție.

Nu era încă îndrăgostită de el. Dar era fascinată de felul în care își alegea cuvintele, în care își susținea ideile, de liniștea din el. La un moment dat, Costas s-a oprit din explicație.

— Un minut, a spus, zâmbind ușor.

Câțiva studenți au râs, crezând că face o pauză sau că va schimba subiectul. Dar el nu s-a întors la tablă. A coborât treptele, încet.

Geea l-a urmărit fără să înțeleagă de ce vine în direcția ei. Pentru o clipă, a crezut că vrea să întrebe ceva pe cineva din rândurile lor. Dar nu s-a oprit. A venit direct spre ea.

Inima i-a tresărit, fără motiv clar.

— Tu... i-a spus el, oprindu-se în fața ei.

Vocea lui nu era ezitantă. Dar nici obișnuită. Era diferită.

Geea l-a privit surprinsă.

— Eu?

Costas a zâmbit ușor.

În mâna lui era un trandafir. Nu știa de unde apăruse.

— Da, tu.

A făcut o pauză scurtă, ca și cum ar fi vrut să fie sigur că ea este cu adevărat acolo, în fața lui.

— Nu știu cum să spun asta altfel... dar sunt îndrăgostit de tine.

Sala a tăcut treptat, fără să își dea seama. Nu pentru că cineva le ceruse liniște. Ci pentru că momentul îi prinsese pe toți. Geea nu a răspuns imediat. Nu pentru că nu ar fi simțit, ci pentru că simțea prea mult.

— Nici măcar nu mă cunoști... a spus ea, aproape șoptit.

Costas a zâmbit din nou, dar de data aceasta zâmbetul avea o siguranță care o dezarma.

— Te cunosc suficient cât să știu că nu pot să plec de aici fără să-ți spun. A întins trandafirul spre ea.

— Și, sincer... nu prea îmi place să pierd timp.

Geea a râs ușor, fără să vrea. Emoția se amestecase cu ceva cald, neașteptat. L-a privit câteva secunde în liniște. Apoi a luat trandafirul.

— Ești foarte sigur pe tine, a spus.

— Nu, a răspuns el. Doar pe trandafir.

A făcut un gest scurt, aproape imperceptibil, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar s-a oprit.

Geea simțea cum ceva în inima ei se așază. Nu brusc. Nu violent.

Natural. Și, fără să știe de ce, a știut că momentul acela nu era întâmplător. Că nu era doar un gest. Era începutul.

„Nu i-a spus niciodată că o iubește cu toată iubirea lumii. Dar Geea nu a avut niciodată nevoie să i se spună.”

Costas era unul dintre acei oameni care nu trec neobservați. Nu pentru că ar căuta atenția, ci pentru că prezența lui umple încăperea cu lumină, înainte ca să spună ceva.

Vorbea cu pasiune, cu o claritate care făcea lucrurile complicate să pară simple.

— Nu există lucruri complicate, spunea el uneori. Există doar lucruri prost explicate.

Avea o siguranță firească, aproape magnetică. Toți îl ascultau.

Iar eu am simțit, fără să îmi dau seama, că în preajma lui Lumea capătă altă formă.

— Te uiți la mine ca și cum ai încerca să mă descifrezi, mi-a spus într-o zi.

— Nu te descifrez. Te simt.

— Asta este mai periculos, a spus râzând, strângându-mă în brațe, sărutându-mă.

Nu a fost dragoste la prima vedere, așa cum spun poveștile.

A fost mai degrabă o fascinație tăcută. O curiozitate care a crescut cu fiecare întâlnire sau conversație.

Și, așa, viața mea a început să se schimbe. Genial și excentric, Costas a fost fermecat irevocabil de Geea.

— Nu ești deloc previzibilă, mi-a spus.

— Nici nu vreau să fiu.

— Atunci o să fie complicat.

— Sau foarte simplu.

Ceea ce a început ca o aventură complicată s-a transformat treptat în prima mare poveste de dragoste din viața lui... și din a Geei.

Briza i-a atins obrazul, iar pentru o clipă Geea nu a mai văzut marea.

În fața ochilor ei s-a deschis o altă după-amiază, trăită cândva la Monaco.

Costas, îndrăgostit, era lângă Geea, cu aceeași privire calmă, cu acel fel liniștit de a face ca lucrurile complicate să pară simple.

PRIMA NOAPTE

Noaptea venise liniștit. Nu fusese planificată și nici nu fusese pregătită în cuvinte sau promisiuni. Pur și simplu, ajunseseră acolo.

Camera era tăcută. Geea stătea aproape de el, dar nu lipită. Între ei nu era distanță, dar nici grabă.

Costas o privea. Nu ca un bărbat care dorește. Ca un bărbat care înțelege ce are în fața lui. Era atât de fragilă. Atât de subțire încât aproape că părea că o poate răni doar atingând-o prea tare.

A întins mâna spre ea...dar s-a oprit înainte să o atingă.

— Nu te pot iubi... a spus încet.

Geea l-a privit, surprinsă.

— De ce?

Vocea ei nu era supărată. Era doar... deschisă.

Costas a inspirat adânc.

— Mi-e teamă să nu te frâng.

Cuvintele au rămas între ei. Nu ca o respingere. Ci ca o grijă atât de mare încât devenea aproape dureroasă. Geea a simțit ceva ce nu mai simțise niciodată. Nu dorință, nici emoție, doar siguranță.

Costas s-a apropiat încet de ea. Fără să forțeze nimic. Și i-a luat mâna.

— Nu sunt atât de fragilă, a spus încet.